

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **Y. Y.**
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem advokátní kanceláře
se sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
se sídlem 503 41 Hradec Králové, Věkoše 416

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2021, čj. KRPK-10623-50/ČJ-2021-050022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 3. 2021 bylo rozhodnuto o prodloužení doby trvání zajištění za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, tedy předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Nařízení“), kterým se stanoví kritéria a

postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Žalovaný tak učinil podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), a to ve spojení s odst. 4 a odst. 7 tohoto ustanovení.

2. V citovaném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl na základě rozhodnutí ze dne 10. 2. 2021 zajištěn na dobu 30 dnů za účelem předání do Rumunska, které přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět na své území, ČR tak má v souladu s výše cit. Nařízením 6 týdnů na realizaci předání žalobce do odpovědného státu. O prodloužení zajištění bylo rozhodnuto s lhůtou do 13. 4. 2021.
3. Žalovaný ve svém rozhodnutí odůvodnil, proč nebyla v případě žalobce realizována zvláštní opatření ve smyslu § 123b) zákona č. 326/1999 Sb., zdůraznil i trvání nouzového stavu, vyhlášeného Usnesením vlády ČR ze dne 30. 9. 2020 č. 957, ode dne 5. 10. 2020 dle § 5 písm. a) až e) a § 6 zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů, který byl několikrát prodloužen, a v jehož trvání žalobce úmyslně překročil státní hranice ve skrytu nákladového prostoru kontrolovaného vozidla. Cizinec, který za uvedených podmínek nerespektuje přijímaná opatření, představuje vážnou a opravdovou hrozbu pro veřejný pořádek a veřejné zdraví, v konání žalobce tak správní orgán spatřoval nerespektování závazných norem a tudíž i neskýtání záruky spolupráce žalobce s orgány policie. Vzhledem k tomu, že žalobce i ukryl cestovní doklad a uváděl, že jej nikdy neměl, nevzbuzuje potřebnou důvěru. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek pro zajištění cizince, a i pro jeho následné prodloužení.

II. Žalobní argumentace

4. V podané žalobě žalobce požádal o ustanovení zástupce, uvedl, že je v zařízení pro zajištění cizinců bez možnosti výdělků, nemá znalost českého jazyka a práva a není schopen bránit svá práva. Krajský soud žalobci vyhověl usnesením ze dne 19. 4. 2021. Zástupce žalobce posléze doplnil žalobu, uvedl, že v daném případě došlo ze strany žalovaného k porušení § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, jakož i § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
5. Za nedostatečně odůvodněné žaloba považuje to, na základě jakých důvodů se žalovaný domníval, že v běhu lhůty prodloužení bude moci být naplněn účel rozhodnutí, tedy samotná realizace přemístění žalobce do Rumunska. Rovněž jako problematickou žalobce spatřuje samotnou realizaci takového předání, s odkazem na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 Nařízení, a to z důvodů systematických nedostatků – rizik nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. V této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 8. 2016, čj. 1 Azs 91/2016 o nutnosti zahrnutí správním orgánem v obdobných případech i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Rumunsko dle přesvědčení žalobce není státem, schopným zabezpečit řádný průběh azylového řízení z důvodu systémových a legislativních nedostatků. V uvedeném státě je otázka nebezpečí nákazy nemocí Covid-19 napjatá a žalovaný ji měl hodnotit z úřední povinnosti.
6. Žalobce dostal v uvedené zemi k podpisu nějaké dokumenty, o kterých nevěděl, k čemu jsou, nebyl poučen o nutnosti setrvat do pravomocného ukončení řízení o azylu

v Rumunsku, což prokazuje, že azylové řízení nebylo zahájeno z jeho popudu. V Rumunsku se v souvislosti s azylovými řízeními objevují problémy s tlumočením, je pravděpodobné, že žalobce ani tlumočnicka neměl a žadatelem se tak stal bez vlastního vědomí. Dále žaloba poukazuje na mnohé případy, kdy v zemi není naplněno právo na právní pomoc, Rumunsko poskytnuté prostředky na migrační pomoc v rámci EU efektivně nevyužívá. Žalobce podepsal žádost o azyl pravděpodobně z donucení, resp. bez skutečné možnosti výběru a zvážení důsledků svého podpisu, a to proto, že dle rumunských zákonů se jednalo o jedinou možnost, jak předejít event. deportaci. Žalobce se nechtěl vrátit do Turecka a tak neměl jinou možnost.

7. V dalším žaloba směřuje proti nedostatkům rumunského azylového systému, nemožnosti plného využití sociálního zabezpečení, diskriminaci žadatelů a nedostatku pomoci při vyřizování běžných dokladů. Neexistuje program na výuku rumunštiny, žadatelé čelí řadě překážek při hledání zaměstnání, Rumunsko nemá, dle zástupce AIDRom v Temešváru, udržitelný rozvoj integračního programu. V přelidněných táborech je nebezpečí nákazy virem Covid-19. Žalovaný před vydáním rozhodnutí nezjišťoval u žalobce žádné nové skutečnosti, např., zda rodina nepřislíbila žalobci finanční zajištění apod. V závěrečném návrhu proto žaloba navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Zástupce žalobce účtoval částku 6.800,- Kč jako náklady právního zastoupení žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

8. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 4. 5. 2021 plyne, že žalobce byl dne 10. 2. 2021 rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odborem cizinecké policie v Hradci Králové zajištěn za účelem jeho předání a bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů dle § 125 odst. 1 tohoto zákona. Dne 11. 2. 2021 byl žalobce umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách. Dne 9. 3. 2021 byla následně uvedeným správním orgánem prodloužena doba zajištění do dne 13. 4. 2021.
9. Žalovaný 11. 2. 2021 zaslal Oddělení Dublinského střediska OAMP písemnost Zahájení řízení o předání cizince – zaslání kopií tiskopisů a dne 18. 2. 2021 přijal Oznámení o zahájení řízení podle Nařízení. 3. 3. 2021 pak cit. oddělení oznámilo, že dne 2. 3. 2021 Rumunsko přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět. ČR má pak v souladu s Nařízením 6 týdnů na realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu, tj. do 13. 4. 2021. Následně bylo žalobci předáno rozhodnutí, měl 15 dnů na podání žaloby proti tomuto rozhodnutí a teprve po uplynutí této lhůty byla možná realizace předání žalobce do odpovědného členského státu. V této souvislosti bylo požádáno o prodloužení lhůty pro zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., nejdéle do 13. 4. 2021. Dne 8. 3. 2021 bylo telefonicky kontaktováno Zařízení pro zajištění cizinců, které oznámilo, že žalobce není v karanténě a lze ho předat ve stanovené lhůtě. Žalovaný pak vyhotovil a předal žalobou napadené rozhodnutí.
10. Před vydáním rozhodnutí žalovaný opětovně posuzoval otázku, zda by nepostačilo uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., dospěl však k závěru, že takové opatření by nebylo dostačující. Bylo posouzeno dosavadní jednání žalobce, jeho výpověď do protokolu a jeho spolehlivost k plnění takových opatření. K prvnímu opatření – povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu,

zdržovat se tam a každou změnu hlásit policii následující pracovní den – žalovaný uvedl, že dostat těmto podmínkám považoval za fakticky nemožné, neboť žalobce není na zdejší území nikde hlášen k pobytu, nemůže tak garantovat svojí přítomnost ke splnění opatření. Finanční hotovost ke složení finanční záruky žalobce nemá k dispozici, sdělil, že disponuje 550,- Euro, z nich však byly hrazeny náklady správního řízení a sankce, spojené s porušením zákonných ustanovení, kterých se dopustil. Vzhledem k nedostatku vazeb na zdejší území si nemůže prostředky zapůjčit, ani tuto formu opatření tak nelze realizovat. Jako třetí možnost mírnějšího opatření je stanovena povinnost cizince osobně se hlásit policii ve stanovené době. Tohoto zvláštního opatření žalovaný nevyužil z důvodu oslabení důvěryhodnosti žalobce, který úmyslně překročil státní hranice ve skrytu nákladového prostoru kontrolovaného vozidla, a to v době, kdy byl na území ČR výše popsán nouzový stav z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronavirového onemocnění COVID-19. Na rozhodnutí, vydaná během nouzového stavu se až na výjimky nevztahuje správní řád, porušení krizových opatření je přestupkem, za nějž mohou být ve správním řízení ukládány vysoké sankce. S ohledem na povahu některých krizových opatření však nejsou vyloučeny ani dopady v rovině trestněprávní. Cizinci, kteří nerespektují za uvedených podmínek přijímaná opatření, představují vážnou a opravdovou hrozbu pro veřejný pořádek a veřejné zdraví – tedy pro oblasti společenského života, které tvoří samu podstatu a základ demokratického právního státu. Pokud se pak týká posledního možného opatření, kterým je povinnost oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam, správní orgán z výše uvedených důvodů opět neměl jistotu, že by se žalobce na určeném místě v čase zdržoval.

11. Žalovaný dále uvedl, že je zjevné, že žalobce při výslechu do protokolu dne 9. 2. 2021 zatajil správnímu orgánu potřebné informace, záměrně lhal, když uvedl, že si žádný cestovní pas nenechal vyhotovit, žádný nemá, neboť pas byl následně nalezen u jiného cizince. Dále žalobce uvedl, že prvním kamionem, který zastihl v Edime, cestoval 27. 1. 2021, řidič si nechal zaplatit 2000 Euro za odvoz do státu EU, avšak z údajů z cestovního pasu plyne, že 28. 1. 2021 cestoval letecky z Istanbulu do Bělehradu. Dále uvedl, že nikde kontrolován nebyl, do styku s policií dodnes nepřišel, a k dotazu, zda v některé zemi požádal o azyl, uvedl, že tomu tak není. Při porovnání daktyloskopických otisků prstů žalobce však byla zjištěna shoda v systému EURODAC, a to se záznamem z Rumunska, které pak 2. 3. 2021 souhlasilo s převzetím žalobce v rámci dublinského řízení. To by tento stát jistě neučinil, pokud by žalobce nebyl v Rumunsku veden jako žadatel o azyl. Svým počínáním, především pak lživou výpovědí, zdržoval žalobce postup správního orgánu a ztěžoval jeho práci. Proto je považován žalobce za účastníka, jehož důvěra je značně oslabena a jeho jednání vzbudila důvodnou obavu, že zvláštní opatření nebude za účelem vycestování respektovat. Žalovaný zde odkázal na rozhodnutí NSS 10 Azs 102/2016.
12. Dále se žalovaný vyjádřil k ustanovení § 129 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., kdy policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU pouze tehdy, pokud existuje vážné nebezpečí útěku, po konstatování výše uvedených skutečností pak dospěl k závěru, že nebezpečí útěku je u cizince reálné. Je dáno především způsobem, jakým si sjednal neoprávněný vstup na území České republiky v době vyhlášeného nouzového stavu, a v úkrytu nákladového prostoru vozidla. Cestovní doklad ukrýl u jiného cizince a tvrdil, že ho nikdy neměl. Cílem jeho cesty je Německo, Holandsko nebo Francie, kde by si rád našel zaměstnání. Konkrétní zemi ani město neví. Na základě uvedených skutečností žalovaný dospěl

k závěru, že podmínka cit. ustanovení byla splněna, uložení zvláštních opatření v dané věci nepostačuje a vydání rozhodnutí o zajištění cizince je zcela vhodné a přiměřené opatření a ve své podstatě jediné možné.

13. Doba trvání zajištění byla stanovena do 13. 4. 2021 s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu předání cizince i celkově s přihlédnutím k možným komplikacím spojeným s jeho předáním, a to v souvislosti s vyhlášením krizového stavu na území České republiky jako následku zvládnutí situace při zamezení šíření respiračního onemocnění COVID-19 a zamezení pohybu osob nakažených koronavirem. Vzhledem k oznámením Oddělení Dublinského střediska OAMP bylo prodloužení zajištění nezbytným k pokračování přípravy žalobce na předání do Rumunska. Žalovaný je povinen zajistit náležitosti, nezbytné k realizaci předání cizince tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění, při stanovení doby trvání zajištění proto bylo k této skutečnosti přihlédnuto.
14. V dalším pak žalovaný uvedl, že je povinen zabývat se otázkou, zdali ve státě, určeném jako příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, nedochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Správní orgán je povinen rovněž vyhodnotit podmínky pro přijetí žadatelů v daném členském státě, zejména zda není známo potenciální riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, neboť členské státy EU jsou povinny dodržovat základní lidská práva i minimální standardy jejich ochrany v rámci azylové procedury. V opačném případě by transfer do takového státu nebyl možný. Od Dublinského střediska žalovaný obdržel informaci, že v Rumunsku k uvedeným systémovým nedostatkům nedochází, stát ve věcech žádosti ze strany ČR o přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku pravidelně komunikuje a ke svým závazkům se staví kladně. Rumunská republika 2. 3. 2021 přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobce na své území.
15. Žalovaný přihlédl při stanovování lhůty zajištění k předpokládané složitosti řízení, s tím, že předání dle Dublinského nařízení je časově náročný úkon. MV musí předložit odpovědnému státu za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žádost o převzetí, požádat o odpověď, následně probíhá realizace předání cizince, postup je závislý na spolupráci dožádaného státu a formě prováděného transferu. S odkazem na § 129 odst. 3 a 7 zákona č. 326/1999 Sb., je rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o prodloužení zajištění prvním úkonem v řízení, v němž není prostor objektivně hodnotit kritéria možných překážek vycestování, bylo proto požádáno MV, jehož oddělení Dublinského střediska OAMP sdělilo, že v současné době nejsou v Rumunsku azylová řízení omezena a předání žalobce tak nic nebrání. Odbor OAMP dne 2. 3. 2021 obdržel souhlas rumunské strany s přijetím cizince na své území, ČR pak má dobu 6 týdnů na realizaci předání, tj. do 13. 4. 2021. Doba zajištění tak byla do tohoto dne prodloužena. Dne 6. 4. 2021 byl správní orgán informován, že vzhledem k logistickým problémům není možné transfer cizince ve lhůtě pro zajištění provést, žalobce byl proto dne 7. 4. 2021 v 17,00 hod. propuštěn ze zajištění a byl mu vydán výjezdní příkaz s platností od 7. 4. 2021 do 7. 5. 2021. Žalovaný nesouhlasí s žalobními námitkami, je přesvědčen, že rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince bylo souladné s právní úpravou a závěr správního orgánu byl řádně odůvodněn. Navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). O věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s.
17. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že z jeho obsahu vyplývá, že žalobce byl zadržen při kontrole v rámci boje proti nelegální migraci, prováděné na dálnici D2 – hraniční přechod Lanžhot policejní hlídkou dne 9. 2. 2021. Jednalo se o automobil Fiat Ducato, kdy v zavazadlovém prostoru po vyložení části nákladu byla zjištěna přítomnost 12 osob bez cestovních dokladů, které uvedly, že pocházejí z Iráku. Bylo následně rozhodnuto o eskortě žalobce, který byl identifikován jako Y. Y., státní příslušnost Turecko, tento byl zdravotně vyšetřen, byl s ním dne 9. 2. 2021 proveden pohovor. V průběhu pohovoru žalobce sdělil, že je narozen 5. 2. 1999, státní příslušník Turecka, svobodný, bezdětný, otec je nemocný a nezaměstnaný, matka rovněž nezaměstnaná. Sestra je v invalidním důchod, mladší bratr studuje. Žalobce pracoval jako truhlář, vyráběl nábytek. V souvislosti se zemětřesením v r. 2020 přišlo mnoho lidí o práci, toto byl i důvod, proč žalobce zem opustil. Rodina žije z peněz, které vydělal. Žalobce se rozhodl odcestovat do Německa, Francie nebo Holandska, kde se chce živit jako truhlář. První kamion, kterým cestoval, zastihl ve městě Edirne, tímto odcestoval 27. 1. 2021 za 2 tisíce Eur, cestoval v nákladovém prostoru. Řidič ho pak předal dalšímu kamionu, myslí, že s tímto cestoval do Maďarska, kde asi 4 dny bydlel s romskou společností, tam potkal muže, který byl asi Afghánec, ale mluvil turecky s přízvukem, ten mu nabídl další cestu, i tomu zaplatil 2 tisíce Eur. V tomto vozidle pak byl žalobce odhalen policií. Uvedl, že odjel proto, aby uživil rodinu. Dalším důvodem odjezdu bylo uvalení trestu odnětí svobody na 4 roky a 6 měsíců, kvůli žalobcově minulosti s užíváním drog. Rozhodl se odcestovat uschovaný v kamionech. Má kamaráda v Německu, který mu slíbil pomoc se sháněním práce. Žádný cestovní pas nemá, měl u sebe peníze vypůjčené od přátel, asi 6500 Eur. Žalobce dále sdělil, že cestoval s asi 11 lidmi, kteří přistupovali postupně, jméno M. A. F. mu nic neříká. Osobu s přezdívkou O. nezná. Nikde kontrolován nebyl a dosud do styku s policií vůbec nikde nepřišel. O azyl nikde nežádal. V ČR zůstat nechce, chtěl by odjet do Německa. Ví, že na území EU pobývá neoprávněně. Bude respektovat rozhodnutí a rád dobrovolně opustí území ČR. Do Turecka se vrátit nechce, hrozí mu neodpykaný trest odnětí svobody, žádné vazby v ČR nemá. Následně byl žalobce seznámen se zjištěním správního orgánu, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném státě EU. Ve správním spise je úřední záznam o zajištění cizince ze dne 10. 2. 2021 a následně z téhož dne rozhodnutí o zajištění na dobu 30 dnů za účelem předání do země Rumunska, kde je žalobce veden jako žadatel o mezinárodní ochranu dle systému EURODAC pod ID:.
18. Z protokolu o dalším výsledku žalobce ze dne 10. 2. 2021 plyne, že o opatřeních ohledně COVID-19 v ČR dříve nevěděl, o tom, že je žadatelem o azyl v Rumunsku též neví, zadržela ho tam policie, vzala mu otisky prstů, ale o azyl nežádal, dokument, který mu předali, vyhodil. Následně bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území ČR do 30 dnů od ukončení zajištění, žalobce byl umístěn v zařízení pro zajištění cizinců a eskortován do Vyšních Lhot. Rozhodnutím ze dne 9. 3. 2021 bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce do 13. 4. 2021, jak soud popsal v bodě 1 – 3. Do správního spisu je dne 7. 4. 2021 vložen Příkaz k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců, dále je přítomno usnesení zdejšího soudu ze dne 1. 4. 2021, čj. 28 A

3/2021, kterým byla odmítnuta žaloba žalobce, podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2021.

19. O prodloužení zajištění žalobce rozhodoval správní orgán **na základě § 129 zákona č. 326/1999 Sb., a to dle odst. 1, ve spojení s odst. 4 a odst. 7.** Citovaná ustanovení upravují zajištění cizince, u něhož nelze účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, cizinec je zajištěn na dobu nezbytně nutnou, pokud na území vstoupil neoprávněně, a to za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. V odst. 4 se uvádí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku, za toto se považuje zejména, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Odstavec 7 pak upravuje postup policie, tato v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.
20. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že prodloužení doby jeho zajištění nebylo řádně zdůvodněno. K takovému závěru ovšem krajský soud po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí nedospěl. Z průběhu správního spisu v dané věci je zcela patrné, že žalobce byl opakovaně vyslechnut, byly mu podány všechny potřebné informace o průběhu jeho věci, o dokumentech, které s jeho zajištěním souvisely. Z rozhodnutí, vydaného dne 9. 3. 2021 pak jasně plyne, že k zajištění cizince došlo z důvodu neoprávněného vstupu na území České republiky, bez jakéhokoliv pobytového důvodu, této skutečnosti si byl žalobce dobře vědom, sám uváděl, že si k cestě Evropou vybral úschovný nelegální úkryt v kamionu. V průběhu správního řízení bylo dále zjištěno, že žalobce disponoval cestovním pasem, který však ukryl u jiného cestujícího. Bylo zjištěno, že nesdělil pravdu ani o své cestě z Turecka (jak uvedeno výše), ani o tom, že byl již v Rumunsku kontrolován policií a v uvedeném státě podal žádost o mezinárodní ochranu. Protože v rozhodnutí správní orgán jasně uvedl, že Rumunsko je připraveno k převzetí žadatele na své území, k čemuž Dublinské nařízení disponuje pro realizaci v rozhodnutí uvedenými lhůtami, považuje soud uvedené skutečnosti za dostatečné odůvodnění pro prodloužení zajištění cizince. V dalším totiž napadené rozhodnutí velmi podrobně odůvodnilo i skutečnost, že pro realizaci předání cizince do citovaného státu není možné spokojit se s určením některého z mírnějších – zvláštních – opatření, ve smyslu § 123b zákona č. 326/1999 Sb. V tomto soud zcela odkazuje na str. 7 – 9 rozhodnutí správního orgánu, kde žalovaný jasně vymezil nedůvěryhodnost žalobcovy osoby, a to s ohledem na skutečnost, že nevypovídal pravdu o základních momentech své cesty z Turecka do Evropy, o kontrole policie, o vlastnictví pasu a dalších skutečnostech. Jeho nelegální cestování v době koronavirové pandemie je pak jistě též negativní

skutečností v možném hodnocení jeho spolehlivosti. Krajský soud proto po přezkoumání věci nemohl sdílet názor žaloby, že prodloužení doby zajištění žalobce není řádně podloženo a odůvodněno, námitku nepovažuje za důvodnou.

21. V dalším pak již žaloba pouze sporuje dostatečnost posouzení situace žalobce v tom směru, zda Rumunsko je státem, který nenese riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie a zda je tedy možné přemístění žalobce do tohoto státu bez uváděných rizik. Tvzení žalobce, které však uvedl až po konfrontaci s tím, že podal v Rumunsku žádost o mezinárodní ochranu, neboť do té doby vůbec nepřipustil, že by byl v některém ze států EU kontrolován, a to, že neví o tom, že by žádal o azyl, soud neuvěřil. Žalobce toto mohl doložit dokumenty, které v Rumunsku obdržel, on však uvedl, že je vyhodil. V kontextu jím dalších uvedených nepravdivých tvrzení dospěl soud k závěru, že oproti dokumentům, plynoucím z databáze EURODAC, je tvrzení žalobce nedůvěryhodné.
22. Krajský soud dále konstatuje, že to pak byl žalobce sám, který zvolil svoji cestu ze země původu v období pandemie COVID-19, je proto dle mínění soudu nelogické poukazovat na možnost nákazy tímto onemocněním v případě jeho předání zpět do státu, v němž projevil svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany. K dalším tvrzením žaloby o nedostacích řízení ve věci žalobce v Rumunsku soud shledal, že buď jsou v oblasti „pravděpodobně“ (podepsal žádost o azyl z donucení...), což je s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti právě velmi málo pravděpodobné, nebo se jedná o odkazy na určité obecné nedostatky, které dle přesvědčení soudu nemohou vést k závěru o hrozbě nelidského či ponižujícího zacházení pro žalobce v případě jeho předání do státu, příslušného k provedení azylového řízení. Žalobou namítaný případný příslib poskytnutí peněz od rodiny je dle přesvědčení soudu zcela vytržen a logiky věci, když žalobce naopak v průběhu řízení tvrdil, že rodina je prakticky nepracující a on toto řešil odjezdem pro to, aby ji uživil. S žalobcem přitom byl proveden druhý pohovor, v jehož rámci měl možnost uvést všechny potřebné a rozhodné skutečnosti. Uvedený příklad tak nemohl vést k přesvědčení soudu o nedokonalosti správního řízení v žalobcově věci.
23. Všechny čtyři možnosti uložení zvláštních opatření namísto prodloužení zajištění cizince jsou v žalobou napadeném rozhodnutí řádně vyargumentovány, resp. důvody, pro které k nim nebylo možné přistoupit a soud je s nimi srozuměn. Jak soud výše vyložil, souhlasí se závěry žalovaného v tom směru, že okolnosti, které byly zjištěny v průběhu řízení ohledně žalobcovy cesty z Turecka, a okolnosti, které sdělil ohledně své cesty správnímu orgánu, jsou rozdílné, nemluvil pravdu, jeho přístup k plnění případných povinností je tak nejistý a žalovaný uvedené okolnosti zhodnotil pro své rozhodnutí o možnosti využití zvláštních opatření v souladu s právní úpravou i dostupnou judikaturou – k tomu lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2020, čj. 8 Azs 328/2019 („s ohledem na povahu řízení o zajištění cizince nelze správnímu orgánu vytýkat, že nezjistil veškeré skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života cizince i možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, pokud na ně cizinec sám neupozorní a takové skutečnosti nevyplývají ani z aktuálních dostupných podkladů, které jsou správnímu orgánu známy z úřední činnosti“).
24. Krajský soud dále hodnotí jako souladný se zákonem i postup žalovaného, kdy správní orgán vyžádal od Dublinského střediska OAMP informaci o případných systémových nedostacích, které by bránily předání cizince do Rumunska. Následně obdržel zprávu, že tato země pravidelně s ČR komunikuje a ke svým závazkům, plynoucím

z Dublinského nařízení se staví kladně, uvedený stát uznal v daném případě svoji odpovědnost. Ministerstvo vnitra, OAMP pak následně žalovanému sdělil, že v současné době nejsou v dotčené zemi azylová řízení omezena a předání cizince tak nic nebrání. Soud je v této souvislosti, s ohledem na zasláný odkaz žalobce přesvědčen, že v žalobě zmíněné určité nedostatky v postupu Rumunska v migrační problematice ještě nemohou znamenat učinění závěru o systémových nedostacích, které by znamenaly nemožnost návratu cizince do této země z důvodů ohrožení nelidským či ponižujícím zacházením, neboť zcela jistě uvedené nedostatky takovou intenzitu nemají. Žalobce nehodlal v této zemi pobývat, neboť, jak sám uvedl, měl domluvenou práci a zaměstnání v Německu, proto po podání žádosti o mezinárodní ochranu ze země vycestoval. Konečně, soud konstatuje i skutečnost, že žalobce byl, zcela v souladu se zákonnými předpisy, po oznámení Ministerstva vnitra, OAMP ze dne 6. 4. 2021, o nemožnosti transferu žalobce ve lhůtě pro zajištění, dané Nařízením Evropského Parlamentu a Rady č. 604/2013, ze zajištění propuštěn dne 7. 4. 2021.

25. Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud po přezkoumání věci k závěru, že žaloba nebyla důvodná, soud nezjistil z průběhu spisu ani žádnou vadu provedeného správního řízení, ani žádnou nezákonnost a v postupu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Náklady řízení

26. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal. Odměna soudem ustanoveného zástupce žalobce byla řešena samostatným usnesením.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. května 2021

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.